

HLAS

BOHAŤSTVÍ JE JEN NÁŠTROJEM

BOHATSTVÍ JE JEN NÁSTROJEM

Bob Edmiston, West Bromwich, Anglie

Pokaždé. když mne rodiče vyložili před vchodem do školy, zapsal jsem se a rychle zmizel. V tu dobu jsme žili ve východní Africe a já jako třináctiletý chlapec jsem měl na práci lepší věci než sedět v dusné třídě. Chodívali jsme v Nairobi dolů podél řeky až za guvernérovo sídlo. Někdy jsme si lasem chytili jeho koně a vyjeli si. Pak jsme mohli jít do plaveckého bazénu velkého hotelu, a když jsme dostali hlad, jednoduše jsme si poručili: „Objednáváme čaj do kabiny číslo 27.“ Pak jsme to vzali dolů podél silnice a cestou si pochutnávali. Avšak nakonec kdosi objevil na seznamu žáků jméno, ale student nikde.

Už tehdy se projevovala moje podnikavost. Na kruhových objezdech města rostly krásné buganvillie. Ořezali jsme květy, zabalili je a klepali na dveře se slovy: „Nechcete si koupit květiny? Sbíráme peníze na Keňský nemocniční lůžkový fond.“ Bylo to velmi výnosné. Podánilo se mi našetřit na vzduchovku a ještě na pár jiných věcí. Pak jsem se jednoho dne ocitl před domem nějakého doktora. Samozřejmě že nic o lůžkovém fondu nevěděl. Když jsme

stále tvrdili, že existuje, šel k telefonu a my jsme se vypařili.

Moje matka byla velice zbožná římská katolička a vychovávala mne ve velmi přísné náboženské tradici. Později jsem byl poslán do školy vedené mnichy. Když jsem vyrostl, měl jsem dojem, že Bůh je pán tam nahoře, má bílou bradu a pronikavé oči a jen čeká, aby mne udeřil, kdykoliv udělám něco špatného. A měl k tomu moc příležitostí, protože jsem neustále něco zlého prováděl.

Když mi bylo sedmnáct let a byli jsme opět v Anglii, kdosi hodil do naší schránky na dopisy křesťanský traktát. Tatínek se trochu o takové věci zajímal, proto se na inzerovaná shromáždění rozhodl jít. V tu dobu mě matka nutila chodit do kostela a zcela upřímně jsem to nenáviděl. Moje myšlení bylo asi takové: Bohu je třeba se vyhýbat a až na smrtelné posteli to s ním dát do pořádku. Ale když mne otec požádal, abych s ním ta shromáždění navštívil, bylo to cosi jiného, a tak jsem šel.

Byla to malá letniční církev v Essexu. Tenkrát jsem nevěděl, že tam ve skupině mládeže byla jen dospívající děvčata, která se modlila za to, aby se k nim připojili chlapci. Já jsem byl ten první, jenž prošel dveřmi. Všechna děvčata stála v řadě, podávala mi ruku a vítala mne. Byl jsem vychován v chlapecké škole, a tak tolik pozornosti

od mladých děvčat mi působilo rozpaky (i když jsem si nakonec jednu z nich vzal za ženu). Jednoho večera po setkání mládeže jsem šel temnou chodbou. Náhle jako by mi svítl a pochopil jsem, že Ježíš Kristus zemřel osobně i za mne. V tu chvíli jsem mu vydal svůj život.

Bůh můj život změnil. Když jsem chodil do školy, měl jsem ve zvyku často klít, a to přestalo. Také moje názory a postoje se změnily. Ježíš začal mít velice důležité místo v mém životě. Viděl jsem ho naprosto jinak než předtím.

Při jedné příležitosti na jednom církevním shromáždění byl vznesen požadavek na vytvoření fondu. Bůh ke mně promluvil a řekl mi, abych dal vše, co mám v kapse. A důsledkem toho jsem musel jít za tmy sedm mil pěšky. A přesto věřím, že si Bůh takových věcí váží — Bible říká, že On není nikdy lidským dlužníkem.

Když mi bylo dvacet dva let, oženil jsem se a narodil se nám syn. Musel jsem si nějakým způsobem vydělat víc peněz. Začal jsem tedy po večerech studovat účetnictví. A to, společně s mým působením v církvi a vedlejším zaměstnáním (prodejem ojetých aut), způsobilo, že jsem měl život nesmírně rušný. V sedmadvaceti jsem ukončil studium a stal jsem se finančním analytikem — seniorem u společnosti Chrysler. V tu dobu se zdálo, že dostat místo v menší firmě, a to místo prvního muže firmy, je pro mou kariéru jedinou cestou vpřed. Tak jsem zažádal o takové místo u společnosti Jensen Motors. Dostal jsem dopis se zamítnutím a tři týdny na to jsem byl pozván na rozhovor s vlastníkem firmy, jedním americkým multimilionářem. Docela jsme se sblížili, a tak se mne zeptal: “Řekněte mi, jste jeden z nejmladších a máte nejméně zkušeností. Proč bych to místo měl dát právě vám?” Já jsem

odpověděl: „Vím, že vy jste se pokusil o štěstí, když vám bylo dvacetosm let. Tak já bych to také rád zkusil.“ A on na to: „Kdy můžete začít?“ Považoval jsem to za zázrak. Odmítli mne, ale Bůh způsobil, že jsem to místo dostal.

U Jensen Motors pracovalo 1200 lidí. Během šesti měsíců jsem se musel zbavit poloviny personálu a zlikvidovat pobočku v Austrálii. Bylo to v roce 1973, v době tří denního pracovního týdne a naftové krize. Byl jsem nucen propustit lidi, které jsem ještě ani neznal. Byla to strašná doba. Každý den volali věřitelé a dožadovali se zaplacení. Byla to skutečně těžká doba. Ale věřím, že si ji Bůh použil, aby mne připravil na to, co muselo přijít. Nakonec bylo všech 1200 lidí pryč. Já jsem zbyl jako poslední a musel jsem společnost zlikvidovat. Tato skvělá automobilová společnost skutečně zkrachovala.

Z jejích zbytků se mi společně s předchozím vlastníkem podařilo koupit firmu Jensenovy Náhradní díly a dodávat je pro Jensenova auta, která po silnicích ještě jezdila. A to přinášelo starost za starostí. Byla to pro nás katastrofální doba, ale s Boží pomocí byla vybudována firma mnohem více prosperující než ta předtím. Osobně nevěřím, že já jsem tak schopný — v myslí nemám ani pochybnost o tom, že to byl Bůh, kdo ten podnik dal dohromady. Když jsem začínal, udělal jsem s Ním úmluvu: „Budu se starat o Tvé záležitosti, jestliže Ty se budeš starat o mé.“

Dostali jsme pro Anglii licenci na automobily Subaru a Hyundai. Subaru jsou japonská auta, jejichž dovoz je limitován. Navštívil jsem jednoho obchodníka ve Skotsku v době, kdy britská vláda snížila dovozkovou kvotu. Ten mi řekl: „Bobe, nedodáváš mi dostatečné množství automobilů.

Jestli něco nepodnikneš, tak tenhle podnik zkrachuje.“ Byl jsem v těžké situaci: jeho obchod závisel na mně a já nemohl nic dělat.

Pár dní před tím bylo v kostele řečeno něco, co se mne hluboce dotklo. „Peníze nejsou vaše, ale Boží.“ Ten večer jsem tam byl se svou ženou Pat. Začali jsme spolu o tom problému mluvit, když mi najednou svitlo... Jestliže to nejsou naše peníze, ale Boží, pak to také není náš podnik, ale Boží. Pak to není náš problém, ale Boží. A On ho vyřeší.

Pak jsem měl telefonát s jedním chlapíkem z Koreje; dnes je předsedou jedné z největších společností v Korei — Hyundai Corporation. Řekl: „Chtěl jsem uzavřít kontrakt s Mitsubishi. Chtěl jsem, aby byli spolumajitelé, ale nemohli jsme se dohodnout. Mohu přijet a navštívit vás?“ Perfektně jsme se dohodli a za týden jsem byl v Korei a podepisoval kontrakty.

V tu dobu mi patřilo jen 15 % společnosti. Později se mi to podařilo zvýšit na 25%, ale chtěl jsem ji mít opravdu celou. Modlil jsem se za to. Když přijel můj společník, řekl jsem mu, že bych rád jeho podíl odkoupil, protože se obávám, že ho převezmou jeho synové. Když neměl zájem, navrhl jsem mu, aby vyplatil on mne. Ani to mu nevyhovovalo. Tak jsem mu řekl: „Nebude-li vám to vadit, prodám své podíly někomu jinému.“ A to způsobil, že nabídl: „Co kdyby to bylo fifty-fifty?“ Bůh mi skrze proctví zaslíbil, že ten můj problém bude vyřešen, a také byl. Později mi tentýž člověk prorokoval, že Bůh zdvojnásobí vše, co mám. A teď mi patří celých 100 % společnosti. Není pochyby, Bůh sám v mé záležitosti zasáhl.

VLEVO: Bob Edmiston a Chung Se Yung, předseda automobilové společnosti Hyundai na mezinárodním autosalonu v Birminghamu, říjen 1988

DOLE: Bob Edmiston ve fotbalovém týmu „Subaru-nadřičáčníci“ 1989

Jednoho dne, když jsem se modlil, měl jsem vidění. Stál jsem před Bohem a On se mne ptal: „Bobe, co jsi v životě vykonal?“ „Ano, Bože, vydělal jsem spoustu peněz.“ A On řekl: „To je pěkné, a co víc?“ To byla pro mne výzva. Bible říká: komu je mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno. Mnozí z nás jsme na místech, kde můžeme ovlivňovat životní podmínky druhých lidí. Myslím, že to musíme využít ku svědectví o Ježíši. Dále mi Bůh ukázal, že chce, abych mu sloužil z lásky a ne z povin-

nosti. V tu dobu jsem založil charitativní fond a začal dávat desátky ze zisků společnosti. Ten rok jsme vydělali 13 milionů liber a od té doby se zisky každý rok zvyšují. V současné době se více než zdvojnásobily.

Charitativní fond má nyní na svém kontě více než 9 milionů liber. Využívá se k financování projektů v zemích 3. -světa, podporujeme 100 kazatelů v Polsku, 40 pracovníků v Indii, křesťanské rozhlasové vysílání do Číny, atd,

Pokračování na str. 18

SYN ABRAHAMŮV

*Abraham Cohen,
Jeruzalém, Izrael*

Když Bůh rozptýlil děti Izraele po celém světě, jeden z mých předků šel na sever a usadil se na místě, které se dnes nazývá Azerbajdžán. Tam žili po mnoho generací a snažili se zachovat si silnou židovskou identitu.

Můj otec i matka pocházejí z kmene Levi. Aby byla zachována čistá rodová linie, bylo tenkrát zvykem uzavírat sňatky jen ve vlastním kmeni. Proto také všichni pocházíme z druhé části kmene Levi, větve Cohen (Kněz).

Otec i matka se snažili žít spravedlivě před Bohem a dodržovat všechny zákony, ale neměli žádnou Bibli. Měli jen to, co se naučili v synagoze a od rabína. Nikdy neztratili víru, že je Bůh přivede zpět do našeho domova Izraele.

Během let se můj otec stal prosperujícím rolníkem. Obdělával velký kus země. Měl vinice, mnoho krav a ovcí. Pak v roce 1951 přišli do naší oblasti poslové a vyhlašovali: „Narodil se Izrael. Pojďme domů.“ Můj otec byl nesmírně šťastný a hned dělal přípravy, aby do Izraele mohl jít co nejrychleji. Protože nemohl všechno prodat, jednoduše pozval sousedy, aby přišli a vybrali si, co chtějí. Tak byl oproštěn ode všeho a mohl se vrátit do země otců.

Na cestu si vzal jen velkou houni s jídlem. Řekl: „Bůh se o nás v zemi Izrael postará.“ Když jsme do Izraele dorazili, byly mi 4 roky a sestře 2. Dostali jsme stan a řekli nám: „Postavte si ho, kde chcete, to bude váš domov.“ A tak jsme 2 roky žili ve stanu, stejně jako mnoho jiných lidí. Nikdo si nestěžoval, protože všichni tak velmi věřili, že jim Bůh požehná.

O několik let později jsme se seznámili s rodinou, která věděla o

Ježíši Kristu. Stali jsme se dobrými přáteli. Jednoho dne mne pozvali na biblické studium. Samozřejmě, že jsem byl nadšený. Být v Izraeli a studovat Bibli! Navíc jsem byl velice zbožný. Šel jsem tam se svým přítelem. Učitel začal na začátku Bible — knihou Genesis, pak Exodus, atd.

Tak se to opakovalo týden co týden. Pak jednoho dne učitel řekl: „Najděme si proroky a uvidíme, co se od nich můžeme dozvědět.“ Vybral 53. kapitolu Izaiáše, která tak jasně mluví o Ježíši. Já jsem jen nemohl pochopit, jak je možné, že Mesiáš přišel a celý židovský národ ho nepoznal. Když hodina skončila, zeptal jsem se na to svého přítele: „Vysvětlí

mi to, co nám učitel říkal o Mesiáši. Jak to, že už přišel a zemřel za naše hříchy? Řekni mi pravdu“, žádal jsem. „To je židovská Bible“, ujistil mne. „Postupně pochopíš, co se nám učitel snaží říci.“

Abych se ujistil, zeptal jsem se otce, zda tu kapitolu z Bible zná. Varoval mne: „To nejsou Židé, proto buď velmi opatrný.“ Vrátil jsem se k příteli a řekl mu: „Je mi líto, ale už s tebou víckrát nepůjdu. To učení není pro Žida.“ Naše přátelství však pokračovalo.

O několik let později přišel s jiným nápadem. „Našel jsem člověka, který je ochoten dávat nám zadarmo hodiny

hudby. Půjdeš?“ Váhal jsem a ptal se, není-li to nějaký trik. „Zkus a uvidíš, jestli zjistíš něco, co se ti nebude líbit“, řekl. Našel jsem člověka oddaného hudbě a ochotného učit nás pravidelně týden co týden. S velkou láskou a trpělivostí nám dával hodiny. Jednoho dne řekl: „Než odejdete, chtěl bych vám každému dát dárek. Až přijдете domů, rozbalte ho a podívejte se na to.“ Byl jsem celý nedočkavý vidět, co mi dal. Když jsme odešli z hodiny, otevřel jsem ho a našel Nový Zákon. Velice jsem se rozzlobil. Roztrhal ho na malé kousíčky, ty pohodil na ulici a šel domů.

Otec chtěl vědět, proč jsem tak nešťastný. Abych se vyhnul odpovědi, řekl jsem, že jsem unavený. Neustále jsem přemýšlel o učitelích, který mi dal Nový Zákon. Chtěl jsem přestat chodit na hodiny, ale cosi mne ponoukalo: jen choď, neboj se. Tak jsem zase šel. Několikrát se mne učitel na ten Nový Zákon nezeptal. „Pravděpodobně na to zapomněl“, myslel jsem si. Ale jednoho dne ke mně přišel, obejmul mne a zeptal se, jestli jsem si už jeho dárek prohlédl. Musel jsem lhát. Řekl jsem mu, že jsem ho někde založil. Uklidnil mne a slíbil mi nový výtisk.

Bylo pro mne opravdu těžké říci mu, že ho nemohu přijmout. Pak mi cosi říkalo, abych ho přijal a nebál se. Vzal jsem si ho tedy a učitel hudby mě prosil, abych si ho přečetl. Našel jsem si skrýš, kde mne nikdo nemohl vidět Nový Zákon číst. A pak jsem otevřel knihu na 1. stránce Matoušova evangelia. Když jsem četl Ježíšův rodokmen, uvědomil jsem si, že je tím Mesiášem, kterého my Židé čekáme víc jak 2000 let. Nový Zákon nám o něm říká mnoho.

A jak jsem četl dál, víc a víc jsem se chtěl dozvědět, co je o Yeshuovi

(Ježíši) psáno. Nakone jsem Yeshuovi, židovskému Mesiáši vydal svůj život. Byl jsem nesmírně šťastný a chtěl, aby o tom věděli přátelé i rodiče.

Od té doby v naší zemi velm intenzivně pracujeme pro Boha. Vydáváme lidem svá svědectví vyprávíme jim o židovském Mesiáši. Samozřejmě nebylo to vždy snadné. Moji rodiče a příbuzní nemohli pochopit, že jsme mohli uvěřit v Ježíše. Pro víru jsem byl nakonec nucen odejít z domova a většina mých příbuzných se mnou přestala mluvit. Bible říká, že ztratíme mnoho přátel ve světě, ale získáme mnoho přátel v Ježíši. (Dnes se svými rodiči a většinou příbuzných máme dobré vztahy.) Jsem Bohu tolik vděčný, že nám dal možnost poznat Ježíše Krista.

Abraham Cohen je Vice-prezident jeruzalémské skupiny FGBMFI. Pracuje v Biblické společnosti v Jeruzalémě. On a jeho žena mají čtyři děti.

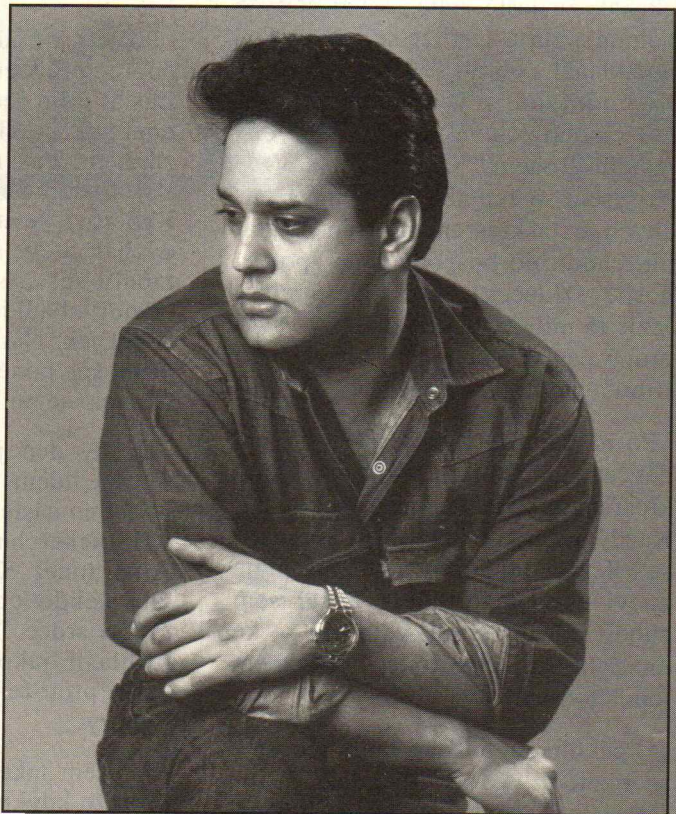
Křest v Duchu svatém

Některé z příběhů publikovaných v tomto vydání časopisu HLAS se zmiňují o křtu v Duchu svatém. Jde o biblickou zkušenost zaslíbenou následovníkům Ježíše Krista. Jejím účelem je obdarit toho, kdo jej přijme, mocí konat Boží vůli. Často o něm hovoří Bible v knize Skutků. Chcete-li vědět více, kontaktujte skupinu FGBMFI ve vaší oblasti (viz strana 18).

Mne přesvědčil zázrak

**Narinder Johal,
Essex, Anglie**

Když mi bylo 14 let, otec začal mít problémy s hrtanem. Strýc měl astma, proto se oba rozhodli navštívit muže, který uzdravoval vírou. Ačkoliv nebyl křesťan, modlil se v Ježíšově jménu. To bylo poprvé, kdy se vůbec naše sikhská rodina dozvěděla, že Ježíš Kristus může uzdravit. Následkem toho jsme se obrátili k Ježíši.

Později jsme se dozvěděli, že onen uzdravovatel uprchl do Indie. Přesto jsme byli Bohu vděční, že si ho použil, aby nám otevřel oči. Když mi bylo 19 let, otec zemřel. Tenkrát jsem si řekl: „Je-li Bůh, proč se sám neukáže?“

O rok později jsme byl na návštěvě u babičky a dědečka v Indii. Brzy jsem si všimnul, že se před jídlem

modlí. Pár dní po příjezdu jsem dostal průjem. Lékařova léčba moc nepomohla, proto se dědeček rozhodl za mne modlit. Nemoc neodešla ihned, ale do rána byla pryč. Později na farmě mého strýce jsem dostal velice dráždivý kašel. Opět se za mne modlili. Kašel odešel. To mne stačilo přesvědčit, že je Bůh skutečně zde.

V severním Pandžábu v Ludhianě mě dědeček zavedl do domů, kde už 20 let leželi muži na postelích a nebyli schopni vstát. Když se za ně modlil, mnozí byli uzdraveni a mohli chodit normálně. Někdy se obtíže vrátily a muži se ptali dědečka proč. Pán mu ukázal, že ještě stále slouží starým bohům a guru. Jestliže se jim přestanou klanět a obrátí se k Ježíši, budou svobodní od svých nemocí. „Jak může pouhý člověk mluvit s všemohoucím Bohem?“, myslel jsem si. A pak jsem se zeptal: „Co mám dělat, abych se stal křesťanem? Mám přestat pít, chodit do hospody a do společnosti?“ Dědeček mi řekl: „Nestarej se. Ježíš tě miluje, On tě změní ve svůj pravý čas. Ty si jen každý den čti Bibli a modli se k Ježíši.“

Po návratu do Anglie jsem svému děvčeti Janis řekl, že jsem se stal křesťanem. Poněkud ji to šokovalo. Každý večer jsem četl Bibli a modlil se k Ježíši. Můj život se měnil, moje hněvivost pomalu slábla. Začal jsem chodit do místní církve a oni se ke mně chovali, jako bych byl členem jejich rodiny.

O několik let později Janis a já jsme se rozhodli, že se vezmeme. Když jsme o tom řekli kazateli, vysvětlil mi, že by bylo lepší vzít si jinou křesťanku. Řekl jsem o tom Janis, a ta se po menší debatě sama rozhodla stát křesťankou. Za rok jsme se vzali a nastěhovali do malého dvoupokojového domu, který jsem musel hodně upravit, aby byl pěkný. V Romfordu jsme našli dobrou místní církev. Tam, když lidé chválí Ježíše, pociťuji přítomnost Ducha Svatého. Chodím tam asi 9 let.

Před nedávnem v lednu 1992 mne strýc pozval do restaurace v Northfleetu. Když jsme tam dorazili, uviděl jsem na vlajce slova FGBMFI a Jeho korouhev nad námi je láska. Dali jsme si dobré jídlo a pak jsme poslouchali hosta Steve Rydera, který měl pozoruhodné svědectví.

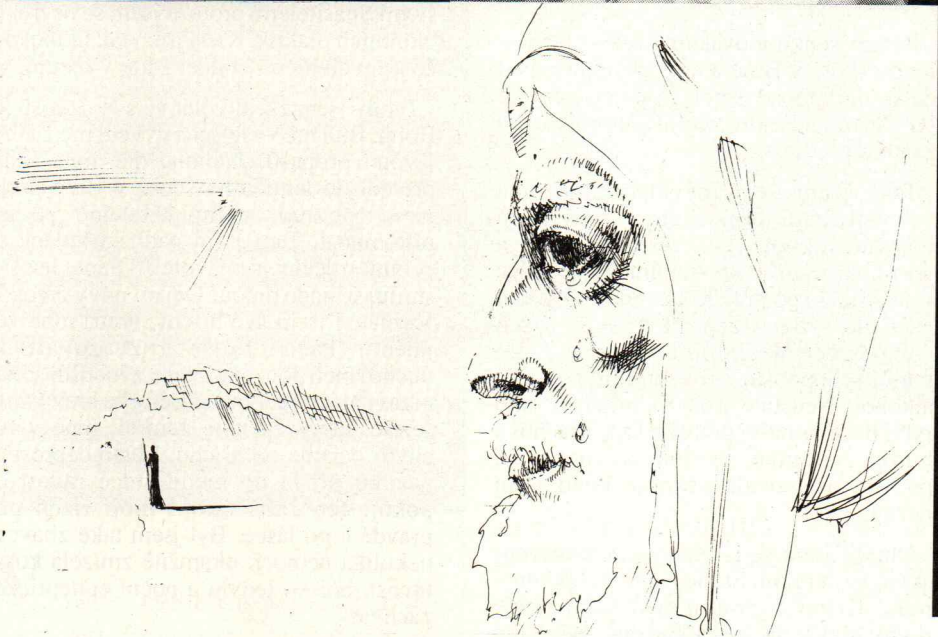
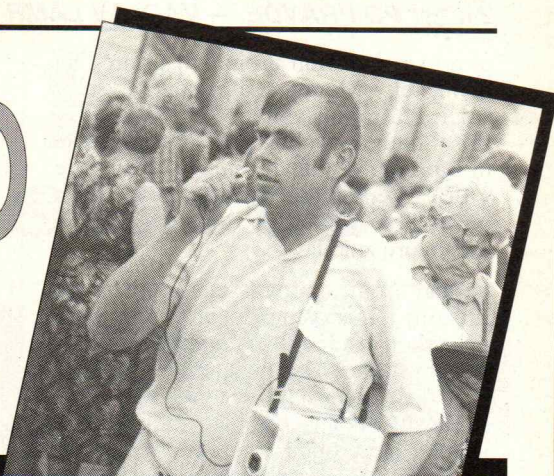
Po setkání udělal výzvu, aby přišli dopředu ti, kteří potřebují uzdravení. Zůstal jsem sedět na židli. Kdosi šel dopředu, modlili se za něj a byl uzdraven. Pak na mne strýc kývnul, abych vstal. Šel jsem tedy a řekl Steve Ryderovi, že mám astma. Těžko jsem dýchal. Steve se dotkl mých prsou a modlil se: „Astma, ve jménu Ježíše odejdi!“ Padl jsem na zem, aniž jsem věděl jak. Nazpět ke svému sedadlu jsem šel poněkud v rozpacích, ale dýchalo se mi lépe.

Druhý den jsem o tom vyprávěl dvěma lidem v práci. Jeden z nich přišel na následující večeri FGBMFI v Hornchurchu. Ten večer byl hostem Allan Jones. Když skončil, zeptal se, zda někdo chce pozvat Ježíše do svého srdce. A můj přítel John se přihlásil jako první! Jeho obličej zářil, protože všechno napětí a tlak byl pryč.

Já jsem také poprosil o modlitbu, protože kdykoliv jsem si vzal jogurt nebo sušené mléko, dusil jsem se a ještě druhý den jsem nemohl dýchat. A od doby, kdy se za mne modlili, jsem na tom mnohem lépe. Toho večera jsem také podal přihlášku a stal se členem FGBMFI v Haveringu.

Narinder Johal je inspektorem Microfilmů a je členem skupiny FGBMFI v Haveringu (Londýn). On a jeho žena Janis mají tři děti: Adama, Billyho a Jean.

ŽÍZENĚ PO PRAVDĚ

Jedna z kreseb Václava Lamra

”Bloudili po poušti a po pustých cestách a nenalezli místa k přebývání. Žíznilo a hladověli, až jejich duše klesla.” Těmito slovy vyjádřil autor biblického žalmu stav mého života před tím, než jsem poznal

Pána Ježíše Krista, Spasitele světa.

Začátek mého života byl poznamenán smrtí a rozdělením. Narodil jsem se uprostřed války. První moje vzpomínka je na místnost, kde spáchali sebevraždu němečtí důstojníci. V ranném dětství jsem prožil rozchod rodičů a smrt sestry. Právě

proto ke mně Bůh promluvil přímo. Na břehu řeky Moravy jsem náhle slyšel v srdci: "Já miluji všechny lidi na světě." Přišel hluboký pokoj. Poznal jsem, že ke mně promluvil Bůh. O této své první víře v Boha jsem vyprávěl ve škole. Učitelka mi ale toto přihnutí k Bohu při jednom rozhovoru zničila.

Začal jsem studovat materialistickou filozofii a marxismus a chtěl jsem jít na malířskou akademii do Leningradu. Když jsem byl na učňovském internátě, prožíval jsem depresivní stavy a jednoho dne jsem se oběsil na tkanici od pracovních bot. Pak jsem se ale probral z bezvědomí a zjistil jsem, že se provaz přetrhl.

Potom jsem studoval umělecko-průmyslovou školu v Brně a také jsem poznával další filozofické směry, opájel jsem se tvořivým nadšením, milováním obrazů a psaním poezie.

Také jsem se zabýval okultními a spiritistickými praktikami. Vedl jsem bojovné rozhovory s věřícími lidmi a posmíval jsem se křesťanům. Moje srdce však křičelo po pravdě a po lásce. Upadal jsem do stálých depresí, protože žízeň mého srdce neukojilo ani umění, ani tvůrčí schopnosti, ani žádná filozofie, či alkohol. Neustále jsem si připadal jako ryba hozená na vyprahlý písek. Bachova hudba ve mně vyvolávala nenávisť, protože oslavovala někoho, koho jsem neznal.

Obrátil jsem se k východním náboženským systémům. Studoval jsem buddhismus, Křštnu a praktikoval jsem různé druhy jógy a mystická cvičení. Avšak ani zde jsem nenalezl ten zdroj, který utiší žízeň srdce. Dva psychiatři se vyjádřili v tom smyslu, že skončím jako schizofrenik v ústavním léčení. Ztrácel jsem vztah k realitě a citovou orientaci ke svému okolí.

V té době, ovlivněn Albertem Schweitzerem, jsem se vzdal myšlenky na uměleckou kariéru a začal jsem hledat cestu konáním dobra. Do Afriky jsem sice nemohl, ale nastoupil jsem jako ošetřovatel v psychiatrické léčebně na oddělení chroniků.

Žádná filozofie mi neodpověděla na příčinu utrpení lidí. Při jedné noční službě jsem si dal ultimátum: buď ihned najdu cestu pro svůj život, nebo jej ještě této noci ukončím silnou injekcí adrenalinu v jedné z hrodek kláštera, kde se léčebna nalézala. Chtěl jsem se jednou určitou okultní metodou spojit s "duchovními mistry" minulosti.

Místo toho ke mně znovu promluvil Bůh: "Odlož všechno, čeho si ceníš, a vejdi úzkou branou." Viděl jsem kříž jako úzkou bránu.

Ale ani tehdy jsem nevešel na cestu víry. Ještě dva roky jsem se nemohl setkat se svým Spasitelem, protože jsem se nezrekl okultních praktik. Klesl jsem tak hluboko, že jsem chvílemi ztrácel zdravý rozum.

Tehdy jsem začal volat ve své úzkosti k Bohu. Bůh mě vyslyšel a vyvedl mě z této životní propasti. Jednoho dne mne Bůh přivedl do letničního sboru v Brně, kde jsem poznal velmi zřetelně Boží přítomnost. Tam jsem padl na kolena a celým srdcem jsem volal: "Pane Ježíši, smiluj se nade mnou! Dej mi nový život!" Vyznával jsem své hříchy, bratři mne ve jménu Pána Ježíše rozvazovali z duchovních pout okultismu a modlili se za zdraví mé duše. Poznal jsem, že krev Pána Ježíše, který za mne zemřel, mne v tu chvíli očistila od hříchů. Místo depresí a zmatků přišla do mého srdce radost a pokoj. Jen Ježíš ukojil moji žízeň po pravdě a po lásce. Byl jsem také zbaven několika nemocí: okamžitě zmizela koktavost, bolesti ledvin a noční epileptické záchvaty.

Také jsem pochopil, kdo tehdy přerázil provaz a daroval mi život. Byl to Pán Ježíš Kristus, kterého miluji. On má moc vytrhnout každého člověka i z nejtěžších problémů. Jemu buď sláva a čest! Je živý i dnes — a co učinil pro mne, chce učinit i pro tebe.

Václav Lamr žije v Praze se svou ženou Marií a dvěma syny — Kristiánem a Davidem. Je předsedou pražské kapituly FGBMFI.

Úspěch bez starostí

Walter Furtner,
Pertisan am Achensee,
Rakousko

Na začátku sedmdesátých let moje žena a já jsme vybuodovali hotel Sport v Pertisan am Achensee (Rakousko). Takový projekt je velice náročný — jednoduše je to hora práce — a my jsme to dělali v naší vlastní síle. A hodně z toho vlastníma rukama. Během let se z něj stal hotel dobré kvality. Vedení hotelu bylo však stále obtížnější a obtížnější. Extrémním množstvím práce jsme se úplně vyčerpali, byli jsme „na dně“ jak psychicky tak emocionálně. Nakonec jsme se dostali až do bodu, kde se stalo to neuvěřitelné — náš vzájemný vztah se začal rozpadat. Pracovní i finanční zatížení bylo větší, než jsme mohli oba unést.

Walter a Annemarie Furtnerovi

V roce 1984 moje žena a já jsme se účastnili semináře o strategii úspěchu. Na konci nám přednášející řekl, že nedávno poznal osobně Ježíše Krista. Zmateni a se zájmem jsme ho pozvali na oběd. Brzy nás přesvědčil, že Ježíš za nás zemřel na kříži a že je možné mít živý vztah s Bohem, předáme-li vládu nad našimi životy Ježíši Kristu. Spo-

lečně jsme se modlili a vydali se Ježíši Kristu. V tu dobu jsme se také připojili k nově vzniklé skupině FGBMFI v Innsbrucku.

Prostřednictvím řečníků a společenstvím s touto skupinou jsme byli povzbuzováni, abychom vše — naše osobní životy, zaměstnání, rodinu — položili do rukou Ježíšových. Přestože jsem byl vychován ve zbožné katolické rodině, bylo pro mne těžké věřit, že Bible má být brána doslovně jako Slovo Boží. A to byl problém, protože pro FGBMFI je Bible základem. Okamžitě jsem šel a koupil si 4

nebo 5 různých překladů Bible a začal číst. Srovnával jsem různé verze, abych se ujistil, že nebudu sveden špatným překladem.

A v tomto kritickém a analytickém duchu, s nímž jsem se ponořil do Bible, jsem viděl jen Boží zákon. Vše se zdálo být tak přísné a zákonické. Začal jsem Starým Zákonem a neviděl jsem Boha lásky — Přítele lidstva — ale Boha zkázy a soudu.

Během dvou dalších let se moje situace ještě zhoršila. Dokonce moje víra v Boha začala kolísat. Kladl jsem si otázku, zda se vůbec mohu nazývat křesťanem. Cítil jsem se jako opravdový pokrytec. Začal jsem si dokonce vypracovávat svou vlastní teologii o Ježíši Kristu. Nakonec jsem si vzal dovolenou, o níž hlavní náplní bylo čtení Bible. Chtěl jsem se upevnit, ale byl jsem ještě více frustrovaný.

V té době vnitřní zoufalosti jsem se se vši vážností modlil k Bohu: „Pane Ježíši, jestliže je pravda to, co je psáno v Bibli a Ty jsi skutečně Boží Syn a máš autoritu zde na zemi, vydávám Ti svůj život a Ty mě přijímáš. Prosím, dej mi víru. Já se k ní nemohu a ani nechci propracovat. Ani si ji nemohu namluvit. Ty mi ji musíš dát. Potřebuji, abys mi dal sílu postavit se proti těm věcem v tomto světě, které nejsou z Tebe.“

Po této modlitbě jsem pokojně usnul. Své problémy jsem skutečně předal Bohu. O několik dní později jsem byl na procházce a náhle mne napadlo: „Jestliže se Ježíš Kristus narodil z Panny Marie, pak to byl Bůh Stvořitel, jenž to umožnil. Byl to Bůh, jenž vzal na sebe podobu člověka. To byla samozřejmě jediná cesta, jak se mohl podílet na naší slabosti. Jaká je to úžasná věc!“, myslil jsem si. V té chvíli to bylo pro mne skutečně zjeve-

ní. Od té doby moje víra už byla neotřesitelná a já jsem věděl, že Ježíš Kristus je ta jediná a jedinečná cesta k Bohu.

V kritické době, když jsme byli „na dně“, zúčastnil jsem se jednoho setkání FGBMFI. Řečník tehdy mluvil o tom, že mnozí křesťané slouží modlám. I po setkání jsem o tom neustále přemýšlel. Doma, když jsem vystoupil z auta a stál před hotelem, najednou jsem to pochopil. „Tady je tvoje modla, ten hotel je tvůj bůh!“ Tato budova byla nejdůležitější a všemu dominující věc mého života — stal jsem se jejím otrokem! Žili jsme v malém městě, kde nás každý znal. Tak bylo velice důležité, abych nezkrachoval, ale byl úspěšný a prosperoval.

V ten okamžik mi bylo jasné, že úspěch hotelu pohltil vše. Činili jsme z toho pokání, a také jsme se rozhodli z celého srdce znovu vydat Ježíši Kristu hotel a všechno ostatní. Od doby, kdy jsme naše záležitosti skutečně vložili do Božích rukou, mnohé problémy zmizely. Neznamená to, že bychom už žádné neměli, ale spíše teď vidíme věci ve správné perspektivě. Když nesnáze přece přicházejí, předkládáme je Ježíši. A On dá řešení. Už nás náš majetek neovládá. Středem našeho života je Ježíš.

Je úžasné vidět, jak se hotel plní „dobrymi klienty“. Zmiňují se o pokoji, který zde pocítují. A proto se zase k nám vracejí. Jak křesťané tak nevěřící si všímají, že je zde něco zvláštního — atmosféra pokoje.

Člověk, který vede takový hotel, se samozřejmě neustále ocitá tváří v tvář rozhodnutím, které musí udělat. Naneštěstí udržet vysoký standard stojí peníze. Životní úroveň v Evropě je vysoká a lidé mají vysoké nároky.

Abychom náš hotel udrželi moderní a v 1. kategorii, musíme ho každý rok renovovat. Tento problém nás dříve ničil. Nyní tato rozhodování dávám do Božích rukou a prosím Ho, aby mi ukázal, co je třeba udělat nejdříve. Také zbylé dluhy nás nedrtí jako dříve. Jednoduše důvěřujeme Bohu a vždy, když je třeba platit splátky, peníze se objeví.

S vedením hotelu v dnešní době jsou spojeny dva velmi obtížné úkoly: udržet ho obsazený a najít dobrý personál. Pracovat v hotelu není tak populární kariéra, jako bývala, proto je nesnadné najít kvalifikované pracovníky. Během několika minulých let jsme viděli, že nám Bůh poslal zaměstnance, kdykoliv jsme je po-

trebovali. Před deseti lety jsem platil vysoké částky společností, které nám zajišťovaly personál. Dnes neděláme nic, jen se modlíme, aby nám Bůh poslal právě lidi. Navzdory akutnímu nedostatku kvalifikovaných hotelových pracovníků my problémy nemáme. Když někoho potřebujeme, lidé k nám přijdou.

Všechny naše děti, které jsou už dospělé, a také vydaly své životy Ježíši Kristu, hodně cestovaly po světě. Když nejsou doma, máme o ně samozřejmě starost. Můžeme je však svěřit do Boží péče. Například když naše dcera strávila rok v Anglii a v Holandsku, mohli jsme ji vydat do Ježíšových rukou, a také si být jisti, že On ji ochrání, protože má všechny okol-

nosti pod svou kontrolou. Řekl bych, že ten největší rozdíl mezi životem, kterým jsme žili dříve a kterým žijeme teď, je: žijeme vírou v Ježíše Krista. To bezpochyby změnilo vše. Bůh vnáší pokoj, radost a uzdravení do našich vzájemných vztahů. Už více nehledíme na okolnosti. Víme, že Bůh udělá vše nejlépe. Někdy si myslíme, že určitá věc by mohla být dobrá, ale později zjistíme, že jsme udělali chybu. Tak to ale u Boha není. To, co chceme my, nám vždycky nedá, ale dává nám to nejlepší pro nás. Často má pro nás jiné cesty, na které bychom si ani nepomysleli. Musíme být jednoduše trpěliví.

Denně Bohu vydáváme naši rodinu a hotel. Ať se jedná o nemoc v rodině nebo o okamžité obsazení hotelu. Všechno vydáváme Bohu a On přichází a koná to, co je lidsky nemožné.

Zkušenostmi jsem došel k poznání, že dát Bohu první místo je klíčem k přijetí zázraku. Když se Mu snažíme líbit a vkládáme v Něj svou důvěru, prožíváme zázraky. Zdá se, že někteří lidé chtějí, aby Bůh sloužil jejich vlastním snům. Avšak když se snažíme sloužit Jeho plánům, Bůh nás nenechá. Miluje nás a všechny věci vyřeší pro nás nejlépe.

Walter a Annemarie Furthnerovi jsou majitelé Sporthotelu v Pertisan am Achensee. Každou středu večer máme v našem hotelu modlitební chvíle, na kterých vzdáváme Bohu slávu za vše, co pro nás vykonal. Samozřejmě, že naši hoteloví hosté jsou vítáni. Chcete-li další informace, náš telefon je 05243-5511. Furthnerovi mají tři dospělé děti: Manfreda, Klause a Renatu. Walter a jeho syn Manfred jsou členy skupiny FGBMFI v Innsbrucku.

Sjezd na lyžích

**Ole Kristian Furuseth,
Jessheim, Norsko**

V zimě roku 1988 — 1989 se náhle stal národním hrdinou vysoký, urostlý, mladý muž z Jessheimu (několik kilometrů na sever od hlavního města Oslo). V roce 1988 byl zvolen sportovcem roku.

Když v roce 1988 — 1989 začala v Rakousku lyžařská sezóna, Ole se dostal na 41. místo ve slalomu a na 90. místo v obřím slalomu. Na konci sezóny vyhrál obří slalom a umístil se jako druhý ve Světovém poháru.

„Vzestup přišel velice rychle. Byl jsem dobře trénovaný a měl jsem lepší vybavení než předtím. Už na začátku sezóny jsem si uvědomil, že mám šanci dostat se do první startovací skupiny, ale ani se mi nesnilo, že bych sjezd mohl vyhrát“, říká Ole Kristian.

Ve čtyřech finálových soutěžích nikdy neskončil hůře jako druhý.

Když začala další sezóna, Olemu se podařilo udržet si své postavení, a to mnozí nejsou schopni opakovat. Znovu zvítězil v obřím slalomu a ve Světovém poháru byl opět druhý.

Přes všechna ta vítězství má Ole Kristian něco, co je pro něj mnohem cennější.

„Touha vyhrát se nemůže měřit s nadšením, že znám osobně Ježíše Krista a ani s touhou znát ho lépe. On mne má rád, když vítězím, má mne rád, i když minu bran-ku,“ říká Ole Kristian, který ví, jak tenká je dělící čára mezi vítězstvím a porážkou.

Ole Kristian Furu-
seth vyrostl v křesťan-
ské rodině, ale to ne-
znamená, že sám byl
vždy křesťanem.
„Vždycky jsem si
myslel, že Člověče
nezlob se je jediná zá-
bava, kterou křesťan
může mít. Jako dospí-
vajícím jsem s nábožen-
stvím nechtěl mít nic
společného. Považov-
al jsem je za něco po-
šmourného a nudné-
ho. Protože rodičům
nevadily moje pozdní
příchody domů, příležitostně jsem
přece jen chodil na církevní setkání
mládeže.“

Ať šel Ole Kristian kamkoliv, buď
na trénink nebo běhat, jeho o 2 roky
starší bratr Pål byl vždy s ním. Pål byl
také velice nadějný lyžař.

„Po technické stránce byl lepší než
já, ale já jsem lyžoval s větší vervou.
Kdyby toho nenechal ve chvíli, kdy

se nedostal do národního mužstva, věřím, že by byl lepší než já dnes. Pål vydal svůj život Ježíši ještě než mu bylo dvacet let a ukázal mi, jak důležité a vzrušující je sloužit Ježíši. Před nedávnem se i pro mne Ježíš stal středem mého života. Vítězství na lyžařských závodech není nic ve srovnání s Ježíšem — znát Ho a žít život s Ním. Ježíš je stále se mnou, a to mi dává pocit bezpečí a harmonie v životě. □

Pokračování ze strany 5

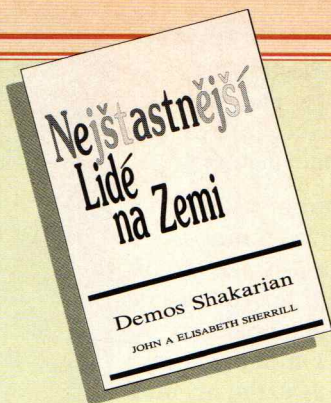
Došel jsem k názoru, že čím více vydělám, tím více mohu dát. Nemá žádný smysl hromadit hory peněz. Nikdy bych nemohl utratit ani úroky. Je úžasné dávat — a to mne motivuje.

Někteří lidé jsou toho mínění, že křesťané nemohou být bohatí. Nejsou to peníze, ale láska k penězům, jež je kořenem všeho zla. Bible říká, že Bůh má potěšení z prosperity svých služebníků. Abraham, Izák, Jákob, Josef, Daniel, Job, atd., to všichni byli bohatí lidé. Ale měli na prvním místě Boha. A to je ten klíč. Bůh má zájem o vše, co děláme z našich vlastních prostředků. Když se lidé modlí, aby Bůh naplnil potřeby jejich církve, peníze z nebe padat nebudou. Ať to vědí nebo ne, modlí se ve skutečnosti za to, aby Bůh požehnal křesťanům, a ti budou dávat.

Podnikání s sebou nese mnohá nesnadná rozhodnutí, která je třeba udělat. Já jsem se snažil každé z nich dělat s modlitbou. Občas musím propustit nadbytečné lidi, ale když už to tak je, snažím se jim jakýmkoliv způsobem pomoci. V mnoha případech jsme jim našli jinou práci. Nesnažím se hodit odpovědnost na někoho jiného. Pokud je to možné, hovořím s těmi lidmi osobně.

Ježíši Kristu patří jak můj život tak obchod. Jako kdyby byl mým starším společníkem. Bůh zná lék a řešení pro světové problémy. A může je zjevit i skrze tebe, jen když se bez kompromisů vložíš do jeho rukou.

Bob Edmiston se narodil v Indii. Když mu byly 3 roky, rodina se vrátila do Anglie. Od 10 do 15 let žil ve východní Africe. Je předsedou a prezidentem I.M. Group Ltd., společnosti s obratem vyšším jak 180 milionů liber. Je členem FGBMFI v Anglii. Bob a jeho žena Pat mají tři děti: Andrew má 22 let, Debbie 21 a Angela 17.

Tuto napínavou knihu o založení FGBMFI můžete získat od vaší místní kapituly plného evangelia.

Informace

Bratislava

tel. 7/222 647

tel. 7/285 018

Brno

Alois Obršlík

Svatopluka Čecha 100, 612 00 Brno

Kroměříž

Ing. Ivan Šimčák,

Fučkova 3591, 767 01 Kroměříž

tel. 0634/248 36

Počátky

Ing. Petr Jašek

Žirovnická 508, 394 64 Počátky

tel. 0364/935 667

Praha

Ing. arch. Martin Pink

tel. 02/433 577

Václav Lamr, Bellušova 1821,

150 00 Praha 5

Ostrava

Miroslav Venc, Smirnovova 15,

704 00 Ostrava, tel. 069/377 861

tel. 069/519 675

Třeboň

Ing. Karel Lívanský, CSc.

Táboritská 1102, 379 01 Třeboň

Milý čtenáři, možná jste si při čtení svědectví z tohoto čísla časopisu Hlas položil otázku, zda také můžete osobně poznat Boha a mít v srdci pokoj. Chcete-li poznat Boha, který je Duch, musí se narodit znovu Váš duch. Tak to řekl Ježíš. A co je k tomu třeba?

1. Přiznat Bohu, že jste žil sobecky, a tím, že jste Ho nechtěl jako Pána svého života, jste hřešil a jste od něho oddělen. „Neboť všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.“ Římanům 3:23

2. Činit pokání — to znamená obrátit se k Bohu a poprosit ho za odpuštění všech minulých hříchů a aby Vám pomohl žít tak, jak On žádá. „Nebudete-li činit pokání, všichni podobně zahynete.“ Luk 13:3

3. Uvěřit, že Ježíš je Syn Boží, jenž svou smrtí na kříži vzal vaše hříchy na sebe, abyste Vy mohli získat Boží odpuštění. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezanyul, ale měl život věčný.“ Jan 3:16

4. Vyznat Bohu, že nyní přijímáte Ježíše za svého Spasitele a Pána vašeho života. „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ Řím. 10:9

Pokud jste vše dobře zvážil a zopakoval si uvedené citáty a chcete učinit ten významný krok, modlete se tedy nahlas následující modlitbu: „Milý Bože, jsem přesvědčen, že jsem hříšník a zasluhuji smrt. Ve svém srdci věřím, že Ježíš, tvůj Syn, zemřel za všechny hříšníky včetně mne a že prolil svou krev, aby smyl mé hříchy. Vyznávám, že Ježíš je Spa sítel a Pán mého života a děkuji ti za dar věčného života. Důvěřuji ti, že mi pomůžeš žít tak, jak si přeješ.“

Nepovažujte pocity za důkaz toho, že Vás Bůh přijal. Pocity se mění, ale Váš vztah k Bohu se zakládá na jeho zaslíbeních (Řím 10:13). Nestyd'te se o vašem vztahu s Ježíšem vyprávět druhým (Mat 10:32). Každý den si udělejte čas na modlitbu a čtení Bible (1 Pet 2:2, Žalm 37:4, Řím 8:14)

Až učiníte toto rozhodnutí ze všech rozhodnutí největší, prosíme, dejte nám o něm zprávu, abychom Vám mohli poslat další informace. Vyplňte a pošlete nám přiložený kupon.

**MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH PLNÉ
EVANGELIUM (FGBMFI)
je internacionální společnost
křesťanských podnikatelů, jejímž
záměrem je:**

1. Volat lidi k Bohu a do církve, dosvědčovat Boží moc a přítomnost v dnešním světě prostřednictvím zvěsti plného evangelia.

2. Pod praporem osobních zkušeností s Ježíšem Kristem umožňovat setkávání křesťanů na různých místech, posilovat je, aby se mohli vracet do svých sborů obcerstvení a obnovení. FGBMFI není církev ani sekta. Nemá kněze ani pastory, nezakládá církve.

3. Napomáhat větší jednotě mezi křesťany.

HLAS

č. 931

Toto české vydání je jedna ze 23 cizojazyčných verzí časopisu HLAS, který vydává FGBMFI International Office-European Region: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie, tel. (016)207944, telefax (016)207931. České vydání vychází šestkrát ročně

redaktor: Blair Scott, **asistent:** Donato Anzalone, **výtvarný redaktor:** Paul Goodwin, **úprava:** Buro Robe

**MEZINÁRODNÍ SPOLEČNOST
PODNIKATELŮ ZVĚSTUJÍCÍCH
PLNÉ EVANGELIUM**

Česká adresa: viz str. 18

Mezinárodní adresa: 30 Mechelse Steenweg, B-3000 Leuven, Belgie

Informuji vás o svém rozhodnutí následovat Ježíše Krista. Pošlete mi, prosím, brožurku 'Jak dál po přijetí Krista'.

Pošlete mi, prosím, informace o FGBMFI.

Pošlete mi, prosím, podrobnosti o členství ve FGBMFI.

Jméno a adresa (prosíme zřetelným hůlkovým písmem):

HLAS č.931

TOTO ČÍSLO

BOHATSTVÍ

Většina z nás si ani nedovede představit, co to je, mít veliké bohatství. Jak je možné v tomto světě obchodu a stresu, že muž, který dosáhl vrcholu světského úspěchu, může říci: „Hromadit hory peněz nemá žádný smysl. Nikdy bych nemohl utratit ani úroky. Je úžasné dávat — a to mne motivuje“? Jak to, že je svoboden od touhy vlastnit stále víc a od strachu, že přijde o vše, co má? Bob Edmiston vypráví, jak k tomu došel. Také Walter Furtner je ve svém podnikání úspěšný. I on našel pokoj a pocit bezpečí v tomto hektickém světě.

**Mezinárodní společnost
podnikatelů zvěstujících
plné evangelium**

Další informace lze získat:

- * **Syn Abrahamův**
Abraham Cohen - strana 6
- * **Mne přesvědčil
zázrak**
Narinder Johal - strana 9
- * **Úspěch bez
starostí**
Walter Furtner - strana 13
- * **Sjezd na lyžích**
Ole Kristian Furuseth - strana 16

Každý z nás musí vydělávat, každý z nás musí platit účty, každý z nás musí čelit mnoha zkouškám, které s sebou život nese. Tato doba je plná zmatků a pokoj myslí je daleko na dosah. Co způsobilo, že se tito muži dostali na místo, kde je už nežene ekonomický tlak ani strach z budoucnosti? Řeknou vám to sami, přečtete-li si toto vydání. Chcete-li si objednat další výtisky časopisu Hlas pro sebe a své přátele, čtete str. 18.

te tento časopis ležet ladem... Předajte ho přátelům.